

Ar. 927P
Eha

A 17801:6

JLMUB
ÜKS KORD KUUS.

EHA

ÜKSIK NUMMER
Mk. 15.-

573

PETSERI EESTI SKAUTIDE HÄÄLEKANDJA.

Riigiraamatukogu.
A. 17801:6.

PÄÄ- JA WASTUT. TOIMET. J. KARRO.

WÄLJAANDJA W. NAABER.

TOIMETUS: A. A. LINTER, A. RÄTSEP.

TOIMETUS JA TALITUS:

PETSERIS, WÖRU TÄN. 21-a.

NOVEMBER 1927.

№ 1.

I. AASTAKÄIK.

E. KUNINGAS'e joon.

LUGEJATELE.

Räesolewa numbriga algab Petseri Cesti Skautide häälekandja „Eha“ üks kord kuus ilmuwa ajakirjana oma esimest aastakäiku.

„Eha“ tahab olla abinõuks loowa töö saavutamisel ning skautide huwide kandjaks saada; „Eha“ tahab tuua kirjutusi skautide elust ja tegewusest, ilukirjanduslikke töid, sõnumeid; tahab pakkuda kõigile kõike huwitawat. Et aga „Eha“ ilmudes järjest raskusi tuleb võita, sellepärast fogugem kõik, eeskätt skaudid, oma häälekandja ümber, toetagem kaastööga: sõnumetest juhtkirjadeni. Ette-

wõtted lähewad ainult siis forda, kui kõik on kindla tahtmiseega tööl. Nii siis: skaudid — häälekandja olemasolu olnud meist enestest — näitame, et teda wääriliselt hinnata oskame.

Et Petseris senini kohalik ajaleht ja ka kuukirjad puuduwad, siis astub Petseri Cesti skautide häälekandja „Eha“ kuukirjana wastutusriikka ülesande teostamisele. Toimetus püüab kõik teha, et ajakiri oleks huwitaw ja kättesaadaw kõikidele ja loodab rohke lugejate arwu peale nii skautide kui ka wanemate sõprade peres.

Toimetus.

SKAUTLUSE AJALUGU.

Skm. H. Paalman.

Sir Robert Baden-Powell „Suur Juht“ ja skautluse ajalugu, need mõlemad koonduwad tema isiksuse.

Juba noore ohwitserina teenistusajal Indias pani B.-Powell tähele enesekindluse, otstarbekohane paranduswahend selleks on skautline treening. — Peatan lugejat sõna „skautlema“ mõistel, — see sisaldab metjakunsti, s. o. jälgimist, luuret, metjaelu, teerajamist. — B.-Powell saatis omi sõdureid paarikaupa ja üksi luurekäikudele, wäljatreneerides selle tegewuse kaudu mainitud iseloomu omadusi. Weendununa oma süsteemi häält tagajärgedest kirjutas juba 1889. raamatu „Aids to Scouting“ („Abiks skautlusele“), milles käsitas üffitsarjaliselt tegewusalasid, mis taotleksid soowitud eesmärki. Seda nimetatud tema lähemad sõbrad skautluse algusajaks

B.-Powelli elukäik hargnes peamiselt sõjawäes. Läänud aastasaja lõpuks juba

kindraliks tõusnud, oli ta üks inglaste sõjajuhtidest buuride vastu Lõuna-Aafrikas. Seal tuli tal kaitsta wäikest Mafeking'i linna tuhanda walge ja 7000 pärismaalasega piirawa waenlase wastu, kelle jõud mitu korda suurem oli.

Kõik mehed, kes olid ehk ei olnud warem püssi kannnud, olid juba koondatud ja drillitud. Ent neist ei jattunud. Lord Robert Cecil'i nõuandel, kes tutas B.-Powelli katsetega skautluse metoodi alal, teostas B.-Powell seda linna poiste kallal. Tagajärg oli üllataw. Poised toimetasid neile omase elawusega kirju palju paremini edasi kui wanad, pidasid siset, korraldasid wahiteenistust ja mitmekuuse piiramise järgi tuli B.-Powell seiskorra wõitjana wälja.

Kõigatud metood leidis waimustawat wastuwõttu niihästi poiste kui ka tüdrukute poolt. B.-Powelli arhiwis on tänapäewani alal kirju, milledes poised kirjeldawad omi jälgimise ja metjakunsti tegewust: kõik see on nooruslikest waimustusest läbipõimitud. B.-Powell oli

siin dieti tabanud: arendada lastes poifilikku tegewust ja mehe iseloomu kõige kõrgemalt hinnatawaid omadusi

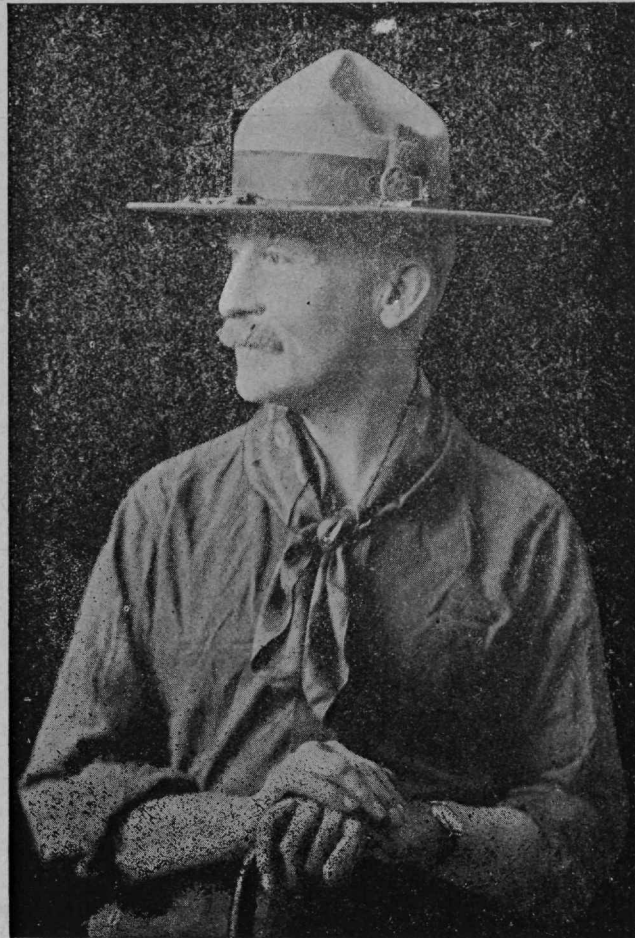
Tagajäitunud Lõuna-Afrikast wõeti B.-Powell'id Inglismaal rahwa poolt suurte owatsioonidega wastu. Tema kindralikuulsus oli tuntud üle ilma. See soe poolehoid tema isitule awas wõimaluse tema kawa „skautlus poistele“ laiaulatuslisemale teostamiseks. 1903. aastal ja hiljem käis B.-Powell Inglismaal linnades ringi ning pidas kõnõsid sellest. 1908. aastal wõttis ta ise „kamba“ poise Brownsea saarele Kaanalis laagrisse ja seda aega loeb tema ning teised üleilmeliselt skautluse liikumise alguseks.

Samal aastal ilmus annetes raamat „Scouting for Boys“. Rühmi tekkis pea igalpool. 1911. aastal leidis tema ettewõte eriliseft sooja tunnustamist kuninga poolt. Samal aastal wõis ta kuninga kutsel 33.000 skaudiga teda Windsoris pargis terwitada. See oli tolleaegne „noor Inglismaa“: täis waimustust oma ettewõtte wastu.

Edasi arenes liikumine tuntud radadel. Tekkis rühme juure, ilmus B.-Powellilt täiendawaid raamatuid. Wahele tuli ilmafõda. Ometi oli suudetud selle aja kestel niiwõrd head dreeningut poistele anda, et wiimased Inglise rannawalwe pea täitsa oma peale wõt-
sid, Bunast Risti aita-

sid, jne. See töö wiis kõiki weendumusele dreeningu otstarbekohasusest, mis juba sel ajal oli rahu poole juhitud. Liikumine kandus üle Prantsusmaale, Belgiasse, Hollandisse ja paljudesse teistes Euroopa kultuurriikidesse.

Peale ilmafõda 1917. aastal jõudis ta Gestisse. Tolleaegne Reaalkooli wõimlemisõpetaja Anton Dunapuu asutas skautide rühma Tallinna. Tema ja teised wanemad juhid läksid 1919. aastal wabaduswõitlusele. Sealt käis Dunapuu

Maailma skautide isa Sir Robert Baden-Powell.
(Klõise «T. Skaut»)

Eesti Skautide isa
Anton Öunapuu. †

Eesti Sk. Malewa peawanem
dir. Nikolai Kann.

paar korda haawatuna omi skaute waatamas. Kuid warsti ei olnud enam meie esimest meest. . .

Noored poisid jäid asja arendama. Sütitatud waimustusest jatkus. Ka wänemaid tuli appi ja 1920. ning 1921. oli skaute Eestis 6000. Ilma kindlate alusmüürideta ehitus aga ei piisi. 1922—1923. on waid 800 skauti. Algas rühkimine ja töötamine. Mitte millegist tehti midagi. Ei tunnud ega teadnud keegi paljut. Pikkamisi areneb asi. Juba 1920. oli Eesti Skautide Malewa ka üleilmlise liitu wastu wõetud, milles praegu 34 riigi skaudid. 1921. a. alates on peetud järjekindlaid kongresse. Palju on ka wäljamaal käidud. 1926. oli esimene Suurlaager ning läinud kuul peeti juhtide esimene aastakoosolek.

Liikumise eesotfas seisab peawanemana juba 5 aastat Tallinna reaalkooli direktor Nikolai Kann. Tegelik juhtimine

on noortest wõrsunud skautmasterite käes. Skautide arw on praegu kahetuhande ümber. Iga aastaga kaswab see: wistalt aga püsiwalt.

MADUDE TEMPEL INDIAS.

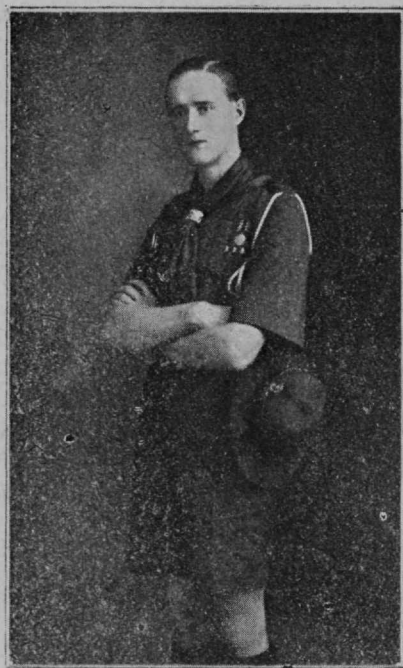
India üks kuulsamaist palwerändamise kohtadest on Westgatši kõrge mäe ja'al asuw tempel, mis on pühendatud maojumalusele Suaohrajale. Tempel on suurepärase ehituse ja kaunistatud kõige kallimate kiwidega, ta on aga täis kõige mürgisemaid maduaid. Erilise austuse osaliseks saab kardetaw prillmadu, keda toidetakse piima ja muude maiustustega. Madude austamisega arwawad ebausklid inimesed end kaitawat maohammustamise ja teiste haiguste eest.

LAPSEARMASTUSE OHWER

Peale seda, kui Põhja-Ameerika igas suunas läbi lõiganud ja ka Haiti linna külastanud, seadisin reisiisihhi kodupoole — Prantsusmaale, kaasa võttes rikkaliku taimeede tagawara. Laewa meeskond, millel reisiisin, koosnes iirlastest. Iseäralist tähelepanu nende seas pöörasid oma peale — isa ja poeg. Isa peeti paremaks merimeheks kogu Inglise laewastikus ja poeg, wamatata selle peale, et ta alles 12-aastane oli, ei jäänud palju isast maha. Oma nooruse kohta oli ta wäga suur ja tugew. Tema näost, mida päike ja tuul tumepruuniks olid kõrwetanud, paistis mehelik wahwus, lapse healoomus, meele rõõmus pilk. Pois oli kogu meeskonna ja reisiijate pailaps. Meile tegi suurt rõõmu waadelda poissi tema talituse juures. Ta oli usin ja kõige raskemad tööd tegi ta niisuguse löbusa tujuga nagu poleks see üldse raske olnud. Isa waatles tema toimingut tähelepanelikult ja sõnas uhkelt: „Wahwa iirlane on juba sündides tubli merimees. Minu Folnei tundis juba ennem merd kui ta „isa“ mõistis lausuda. Ta oli esimene poeg. Enne teda oli mul kolm tütar ja olin juba arwamisel, et Becknerite suguwõsa wälja sureb, kuid seal ilmus pois. Utlestin kohe: sellest peab merelõwi saama! Riipea, kui ta ema ära wõõrutas, ei lastnud ma teda filmist, wõtsin ta igalepoole ligi ja kui ma ta paadist wette wiskasin, tegi see temale suurt nalja. Kahe-aastaselt ujus ta kui kala, nelja-aastaselt lubasin ta Inglismaale kaasa wõtta, kuid pidin oma lubaduse täitmata jätma sest pois oli wahpeal üleannetu si teinud ja karistuseks jätsin ta maha. Pois oli nii erutatud, et olin sunnitud teda tuppa kinni panema. Mis ta aga tegi? Ta hüppas aknast wälja, jooksis kaldale ja wiskus wette. Olin parajasti nõõrredelit möõda üles roninud, et praampurjet rehwida ja kuulen — keegi

ujub laewale järele. Waatan ja tunnen ujujas oma Folney, kes mind nähes pahema käega wiipab ja rõõmsalt naerab. Mõne minutiga oli ta laewa külje all, kust ta kõiega laele tõmmati. Laewa meeskonnale tegi see pöörast nalja ja kui ma poisiga tõrelema tahtsin hakata, naerdi mind wälja ja tähendati, et pois seisab Briti majesteedi kaitse all. Jättsin tõrelemise ja tundsin südamest rõõmu poisi üleannetuse pärast. Niisugune oli ta nelja-aastaselt; kümme-aastaselt oli ta tubli laewapois ja praegu kus ta 12 aastat wana, teeb ta tööd kahe mehe eest ja saab kahe mehe palga.“ Nii poisi üle jutustades, sätendasid wana filmad ja terwe nagu hõõgus rõõmuist. Ta jutul ei näinud lõppu olevat ja meie kuulamise kõik suure huwiga heasüdamlise wanakese juttu. Meiega ühes reisis prantslane kaupmees, kes Nue-Orleanis oma abikaasa kaotanud ja nüüd Bordoi'sse sõitis oma wäikest 5-aastast tütrekest, kes waeseklapsiks oli jäänud, kasuwanematele wiima. Ühel hommikul oli plika, kasutades oma hoidja tulkumist, laewalaele jooksnud, nähtawasti wiist selleks, et wana Beckneri üles otsida, sest wiimasega oli laps ära harjunud. Et aga laps Beckneri kohe ei leidnud, otsustas ta üle laewa ääre mereülgawusse waadata. Siin aga hakkas tal pea pöõritama, kaotas tasakaalu ja kukkus merde. Hoidja märkas õnnetust ja tema appiharjumise peale ilmus wana Beckner, hüppas wette ja haaras uppuga lapse kaenlasse. Parema käega last hoides ujub ta laewa poole. Kõik reisiijad on laewalaele kogunud ja jälgiwad ärewusega ujuja liigutusi. Lapse isa hüüab julgustuse sõnu wärisewale lapsele. Laps pigistab end kõwasti päästja wastu ning wiimane ujub nii kiiresti, kui ta pahem käsi seda lubab. Juba ongi nad laewa ligidal, kui korruga hir-

mus karjatus kostab, mis kõiki laewal-olejaid wõpatama paneb. Keegi ei aimanud esimesel filmapilgul hädaohtu, kuid ujuja pillu jälgides märkasid reisijad eemal haikala, kes kirjeldamata kiirusega laewa poole tormas. Laewalael tekkis pööranegadus. Üksteise wastu joostes kisen-tati, loobiti laewalaelt asjadega, mis kät-te juhtus, et teda ära peletada. Lasti püüsideest ja kahuritest tema peale, kuid kõik oli asjata. Kära ja hirm oli üldine: Isa üleelamisi ei saa keegi kirjeldada. Hai-kala ligines ujujatele hoolimata takistustest ja näis, et ta oli kindel oma saagi peale. Viimasel minutil hüppas Folney oma isale appi. Jahinuga käes hoides, mille ta kapteni kajutist oli leidnud, tormas ta laewalaele, ja sealt filmapilkselt meriwoogudesse. Hakkas hirmus wõitlus elu ja surma peale. Poiss jagas hirmsale elu-kale hoobe, kuhu juhtus, sellega takista-des tema edasiliikumist. Wahepeal oli wana Beckner laewa külje alla jõudnud kuhu temale kõis alla lasti. Rahel korral haaras ta asjatult kõie järele ja alles kolmandal korral sai ta selle kätte midapidi teda ühes päästetud lapsesega üles winnati. Samal ajal käib aga wõitlus hiiglasel ja Folney wahel. Wõitlus osawu-se ja toore jõu wahel, mida harwa näha wõib. Poiss jagab hiiglasel hoobe. haawadest purskab werd, nii et terwe laewa ümbrus punane, kuid ükski haaw ei ole hiiglasel surmaw. Folney jõud on juba raugemas. Viimast jõudu kokku wõttes tormab ta kõie juure, mis tema päästmi-seks wälja wifatud, ja haarab sellest kin-ni. Weel mõni sekund ja ta oleks pääste-tud, kuid Folney ei jõudnud nii kiiresti kōit mööda üles ronida ja saatus otsus-tas teisiti. Hiiglaelukas, ileni werega kaetud, wihane, et suutäis kaduma läh-heb, kogub oma wiimase jõu ja teeb hüppe ülespoole. . . Wõimatu on seda hirmust pilli sõnadega kirjeldada. Hai haarab õnnetu poisikesse, rebib ta alla, ning kõikide pealtwaatajate filmi ees nee-

Skm. Joh. Tederson,
„Eesti Skaudi“ päätoimetaja ja Akad.
Sk. Seltsi esimees. (Klische «E. Skaut»)

lab oma saagi. Hirmus karjatus kõ-lab laewalaelt. Sõnatult seisib wana Beckner. Kui halwatud waarus ta mee-lemärkuseta pörandale. „Kus on Fol-ney?“ Siis järsku, kui mõistust kaota-des, karjub ta südantlõhestawalt, mis meie hingest kui teraw nuga läbi tungis. Päästetud tütarlapse isa ei lahkunud fil-mapilgukski meeltheitwa wanafese juu-rest. Kui ta waifsemaks oli jaanud, piü-dis kaupmees temale tänust ja tasust rääkida. Wanake aga waatas tänaja peale pilguga, täis walu ja ühtlasi heasüdam-likkust ja wastas: „Tänan teid kaastund-muse eest, kuid ärge tasust kõnelge. Teie lapse päästsin ma, sest ta oli armetu lapsuke ja tunnen südamest rõõmu, et seda teha wõifin. Näiud aga, kus mul Folney, minu rõõmu ja elu uhtus pun-

dub, on mul kõik maailma warandused tühised. Minuga on kõik lõppenud". Nende sõnade järele hakkas ta uuesti jampsimata ja walusad pisarad weeresid tema põskedelt alla, wist küll esimesed tema elu festel. Wiimaks tõusis ta üles ja asus rahulikult oma ametikohuste täitmi-

sele. Selle aja sees ujus aga haifala mitmel korral ümber laewa, pööras siis ringi ja ujus lahtisele merele. Kõia nägime tema järel punast weewoogu, mis pikkamisi sinawasse kaugusse kadus.

(Saksakeelest) „N.P.R.“

PETSERI EESTI SKAUTIDE RÜHM.

Skautline liikumine ei ole Eestis küll wana, kuid siiski on ta suutnud endale kindla pinna luua ja tema ilus eesmärk, kaswatada noorest hää ja tubli kodanik, on wäärilise poolehoidu leidnud.

Rahjuks peab aga ütleva, et see liikumine ei ole senini suuremal kujul Petseris maad leidnud. Alles tänawu suwel kutsuti härra Ewald Kuslapuu ja mõne teise endise skaudi poolt ellu Petseri Eesti Skautide Rühm, mis registreeriti Eesti Skautide Malewa Peastaabi poolt 16 aug. 1927 a. Selle wanemaks on rühma asutaja Ewald Kuslapuu, päälikuks L. Kübar.

Nii oli rühm ellu kutsutud.

Ragu leegitama hakkaw lõke, wöttis liikumine järjelt suurema kaju. Tahtejõulised noored, täis elurõõmu ja energiat, waimustatud sellest algatusest, astusid kindla pilguga tulewikku, algasid wõitlust raskustega, et ühiselt saawutada skautlasi ideaali. . .

Teated.

Aastakoosolek skautjuhittele* peeti Akad. Sk. Seltsi kutsel 28. okt. s. a. Koosolekust wõtsid osa kõikide malewate esitajad.

Tänuawaldus. Petseri Eesti Skautide Rühm awaldab oma südamlikku tänu dir. J. Rajale, kes rühma pääkoosoleku pidamiseks lahkesti ruumisi lubas.

Petseri Eesti Sk. Rühm.

Elu on täis wõitlust. Ka wastasutatud Petseri Eesti Skautide rühmal tuleb wõidelda suurte raskustega nii hästi majandus alal kui ka rühma juhtimisel: puuduwad juhid, kes kohapeal tegewust juhiks, ka puudub tegutsemiseks juhtnõue ja kontakt teiste linnade skautidega. Kuid sellele waatamata tahab rühm teistel järelsammudes jõudumööda töötada, et tulewikus teistele järele jõuda.

Jalgi ei ole tee alguses roosiline, sageli waid küll okfaline. Lootkem siis ka, et skaudid neile omase piisiwuse ja raugemata tahtejõuga kõiki ettetulewaid künnakaid ja kände kõrwaldada suudawad ja wõidurikkalt oma lõppsihtidele jõuawad.

Usun, et ka Petseri seltskond skautluses paremat tulewikku näeb, skautluse kõrgeid ülesandeid wääriliselt hindab ja noortete nende ülesannete täitmisel igutpidi kaasaaitamast ei keeldu.

A. A. L.

Algaja: Nähtawasti huvitab ka ratsanikku lennuasjandus.

Dr.
E. KALAMEES.

ERIALA:
SISE-, NAHA- JA
SUGUHAIGUSED.

PETSERIS, RIIA TÄN. 38
(Weiko majas)
KÕN. KL. 11-1 ja 4-6.

G. RÄTSEP
Petseris — Võru tän. 21=a.

saadaval
õitsewad lilled.

”EHA”

on iga noore sõber.

Kondiitri- ja pagariäri
G. PEKRI

Petseris, Pihkwa tän. Nr. 1.

Soowitan kõiksugu saiju, kooke, biskwiiti,
kuiwikuid, parankaid, peent ja jämedat leiba.
Peale selle saadaval paremate wabrikute shoko=
lad, purgi=, karamell= ja koorekompvekka suures
walikus.

HÄÄ KAUP.

HINNAD SOODSAD.